

TEKST: JADE YORKS

GISTEREN VANDAAG MORGEN

Elke maand praten we met een boeiende vrouw over haar gisteren, vandaag en morgen. We blikken terug, staan even stil bij hoe het nu is en kijken verder. Deze keer doen we dat met Veerle Colle.

Veerle Colle (31)

Illustrator en lifestyleblogger. ✕ Leeft volgens de 'zero waste' lifestyle. ✕ Blogt, tekent en deelt tips en ervaringen daarover op haar podcast, blog, Instagramaccount en in de workshops die ze geeft.

GISTEREN

'Ik ben uiteraard niet geboren als 'zero waster'. (lacht) Maar als kind ben ik heel bewust en met oog voor de maatschappij opgevoed. In ons gezin werden we met de christelijke waarden grootgebracht, en het werd ons meer dan eens op het hart gedrukt dat we zorg moesten dragen voor 'de schepping'. Mijn mama was streng als het op recycleren en hergebruiken aankwam. We moesten onze pot choco helemaal leeg schrapen voor er een nieuwe kwam, om maar een voorbeeld te geven.

Ik keek dan ook raar op wanneer ik bij vriendjes of familie langsging waar iets als 'leeg' of 'op' werd beschouwd, terwijl dat bij ons absoluut nog niet dat label gekregen zou hebben. Sinds mijn vijftiende ben ik vegetariër, en dat werd thuis ook toegejuicht.'

Eén bokaal afval per jaar

'In 2014 kwam bij mij de 'zero waste-klik'. Ik was ontzettend geraakt door de foto's van de *plastic soup* en de schildpadden die vol plastic bleken te zitten. Ik las bovendien een artikel van Lauren Singer, een Amerikaanse die leeft in New York en die erin slaagt om met één bokaal afval per jaar rond te komen. Haar website 'Trash is for Tossers' staat vol tips en is nog altijd een van mijn favoriete websites.

Al heeft het bij mij wel geduurd tot 1 januari 2015 om echt het voornemen uit te spreken om vanaf dan mijn afval tot een minimum te beperken. Mijn doel was op dat moment ook om met één enkele bokaal toe te komen, maar dat is me helaas niet gelukt. Ik heb wel meteen beslist dat ik voor een extreme, zelfs

'IK WOU METEEN VOOR EEN ZEER EXTREME AANPAK GAAN. IK DEED DAT MET OPZET, OM TOT OPLOSSINGEN TE KUNNEN KOMEN'

zeer extreme aanpak wou gaan. Ik deed dat met opzet, om tot oplossingen te kunnen komen. Want als ik het mezelf te gemakkelijk zou maken, dan kwamen er geen alternatieven op de proppen. Was iets van plastic of gehuld in plastic, dan kon ik het niet kopen, zo simpel was het eigenlijk. Ik ben van oordeel dat je jezelf soms in situaties moet duwen waarin je merkt dat iets niet kan, en waar je creativiteit dan moet zoeken naar een oplossing. Als we laks zijn - uit gemakzucht bijvoorbeeld of uit gebrek aan alternatieven op dat moment - en daardoor gewoon blijven voortdoen zoals we bezig zijn, dan verandert er niets. Dat had ik al vrij snel begrepen.'

VANDAAG

'Met deze levensstijl starten, was niet per se gemakkelijk. Toch niet op dat moment, zoveel jaar geleden. Gelukkig is alles de voorbije jaren mee geëvolueerd. Het is vandaag de dag op veel plekken oké om met je eigen stoffen zakjes groenten en fruit te kopen, in sommige winkels kan je navullen, in andere mag je je eigen potjes meenemen. Al geef ik wel toe dat er soms wel eens een kassierster raar naar me kijkt als er alleen maar katoenen zakjes op de winkelband liggen. (lacht)

Het is wel een uitzondering geworden dat ik nog in een 'normale' supermarkt winkel. Ik probeer kleiner, lokaal te winkelen, en veel naar de markt te gaan.

BV's springen tegenwoordig ook mee op de kar. Als Linde Merckpoel op sociale media toont dat ze met haar eigen potjes gaat winkelen, dan supportert iedereen. Ik voel me daardoor ineens wel minder de 'speciale', en ik heb het gevoel dat voor zoiets uitkomen meer sociaal aanvaard wordt. Net zoals de klimaatmarsen zeker geholpen zullen hebben in de bewustwording van hoe het met onze planeet gaat.

Anderzijds is afval een milieuprobleem en niet zozeer een klimaatprobleem, die nuance is wel belangrijk. Uiteraard hangt alles aan elkaar, en is het een zegen dat mensen door die klimaatmarsen ook aan alle milieuproblemen denken.

Het is goed dat we beseffen, en ik zeg 'we' omdat ik *au fond* geen ander mens ben dan degenen rond mij, dat wij de oorzaak zijn van heel veel problemen die zich nu in onze maatschappij, in de natuur en in onze wereld voordoen. Alleen ben ik me hiervan heel bewust geworden en wil ik het anders doen. Het helpt dat we kleine dingen doen, maar we moeten ook groter durven te denken. Als ik met een potje naar de winkel ga, dan toon ik dat ik een oplossing zie. Ik zie dat ook als een statement. Thuiszitten en sorteren, daar gaan we het milieu niet meer mee redden. We moeten allemaal een stapje verder durven te gaan. We moeten op straat komen. We moeten ons tonen.

THUISZITTEN EN SORTEREN, DAAR GAAN WE HET MILIEU NIET MEER MEE REDDEN. WE MOETEN ALLEMAAL EEN STAPJE VERDER DURVEN TE GAAN. WE MOETEN OP STRAAT KOMEN'

We moeten tonen dat we het anders willen. Dat is een van mijn grootste drijfveren van vandaag.

Je ziet niet aan iemand op straat dat hij vegan is, om maar iets te noemen. Maar als je voor 'zero waste' in je leven gaat, dan moet je communiceren. Dan moet je je toonbaar maken. Of het nu in een supermarkt, of bij je thuis, of op het werk of op een feestje is. Deze levensstijl beïnvloedt immers ook de mensen om je heen.'

Bezem in geschenkpapier

'Het moeilijkste is hierover communiceren met mensen die je kent. Cadeaus kunnen zo'n struikelblok zijn. Voor kerst kreeg ik een bezem, waar ik superblij mee was, maar hij was volledig ingepakt in geschenkpapier. Ik snap de traditie uiteraard om iets te verpakken, maar ik zag sowieso al dat het een bezem was,

MORGEN

en die verspilling van dat papier is voor mij heel moeilijk. Het zorgt er zelfs voor dat ik op zo'n moment ook moeilijk blij kan zijn met het cadeau. Maar dat zeggen tegen mensen die van je houden en omgekeerd, dat is niet altijd makkelijk. Tegen een onbekende kan je je gemakkelijker uiten. Als ik beslis om een plasticzakje niet te aanvaarden, dan zeg ik dat zonder schroom.

Vandaag geef ik workshops in 'zero waste'. Omdat ik de oplossingen die ik intussen vond, wil doorgeven. Wat ik het vaakst hoor, is: 'Als ik in de supermarkt loop, dan zie ik alleen maar plastic en verpakkingen, hoe omzeil ik dat in godsnaam?' Het antwoord daarop is simpel: skip de supermarkt. Ga naar de markt, ook al moet je dan misschien op zondag winkelen. Soms vraagt het aanpassingen van schema's en gewoontes, en ik begrijp dat die dingen tijd vragen. Ik besef ook dat ik misschien makkelijker praten heb dan een werkende mama met een fulltime job en drie kinderen. Organiseer je maar, dat is niet gemakkelijk, en dat zal je me ook nooit horen beweren.'

CO2-uitstoot

'Daarnaast geef ik ook steevast mee dat je vuilniszak niet de enige barometer is. Het wordt snel een sport om te kunnen zeggen: 'Ik heb die van mij deze week niet vol.' Het is niet enkel het afval dat onze planeet vervuilt, kijk ook eens naar hoeveel CO2 je uitstoot. Denk eens na over welke spullen je koopt. Avocado eten is top, maar als hij uit Peru komt, dan heb je het milieu niet geholpen. De som van al die bewustwordingen en acties, die zal ons milieu helpen.'

'Vanaf 2020 worden plastic bekertjes, bordjes en bestek verboden. Dat is al een grote stap. In z'n algemeenheid denk ik dat 2020 misschien wel het jaar wordt van de veranderingen. Ik ben vooral heel nieuwsgierig naar mei 2020, want daar staan toch wat belangrijke dingen op de agenda.

Initiatieven als 'Mei plasticvrij' brengen heel wat praktisch gerichte oplossingen naar boven. Denk maar aan de Billie Cup die je nu overal ziet. Mijn hoofd gaat dan al meteen verder denken. Wat als er een bedrijf zich engageert om dit initiatief verder te ontwikkelen naar bijvoorbeeld potjes voor charcuterie bij de slager? Stel dat jij daar dan overal mee terecht kan, en dat de potjes waar salades in worden gedaan op die manier gewoon verdwijnen? We moeten verderwerken naar dergelijke systemen in de toekomst.'

Onnodige plastic verbieden

'Het zal op termijn meer en meer 'out of our hands' zijn, want op zo'n grote schaal kijken we natuurlijk naar de mensen die ons land en Europa besturen. In eerste instantie al het onnodige plastic verbieden lijkt me een cruciale stap. Plastic moet iets worden dat gewoon té duur is om te gebruiken, en dat we bijgevolg ook niet meer willen gebruiken. Plastic blijft nu, ondanks dat er al heel wat alternatieven zijn, nog altijd het gemakkelijkst. Maar het zou niet meer de gemakkelijkste oplossing mogen zijn. Pas dan verandert er veel. Dat zal niet voor morgen zijn, maar ik hoop en geloof dat die dag ooit komt.

Wat ik nu doe, de workshops en de tips delen, zie ik als iets tijdelijks. Het is toch niet mijn ambitie om dit te blijven doen, omdat ik hoop dat het iets is wat normaal en gangbaar wordt.

Maar tot dat zo is, blijven mijn boodschap en missie dezelfde. Laat ons vooral allemaal samenwerken, samen oplossingen zoeken en ervoor zorgen dat we nog niet te laat zijn. Dat laatste hoop ik echt uit de grond van mijn hart.'

Meer weten of een workshop 'zero waste' volgen?
www.veerlecolle.be, @veerle.colle op Instagram